

V. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap** ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA **városháztér 6. sz.** alá küldendő.	Pest, dec. 17. 1871. **51. szám.**	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után *tisztelet-példány jár.* Egyes példány ára helyben : 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* VÁROSHÁZTÉR 6. SZ, ide küldendő mindenféle **kézirat**, mely „**Ludas Matyi**"-nak van szánva.

Prenumerationalis interpellátio.

Tisztelt **ház**...! Nyiregy**ház**!
Dombegy**ház**! Félegy**ház**!
Kerekegy**ház**! Bank**ház**!
Veresegy**ház**! Hat**ház**! sat.

Tekintve azon országos csapást, mely a „Borsszem Jankó" subventionálása óta, a becsületes hazafiakat folyvást fenyegette s jövőre is fenyegeti;

tekintve azon infallibilis ostobaságot, miszerint Lonkai szent Antal, bizonyos vagabundus „Mátyás Diák" firmája alatt a Péterfillérekből a tisztelendő ultramontán klérus unoka hugai és gazdaszszonyai mulattatására és gyönyörüségére egy eclesiastico — humoristico — satirico lapot indit meg, mely szentelt vi(cc)zel lesz fel̈eresztve;

interpellálom a tisztelt házat, s a házban a publikumot:

szándékozik e magát előkészitni jövőre az óriási kaczagásra?

és ha igen? van e a zsebében

egy évi ángária fejében **6** fr.

félévi stóla fejében . . . **3** fr.

és egy negyed évi honorárium fejében **1** frt **50** kr.

és ha van? tessék azt hozzám azonnal utalványozni.

(Pest városháztér 6. sz. a.)

Kelt a jó karczos vinkó, a felséges disznótoros káposzta, és pompás foghagymás kolbász korszakában.

Pest deczemb 15. 1871.

Ludas Matyi.

Meg kell becsülni az isten áldását.

Argumentum ad hominem. —

Igaz volt örökké, — igaz is lessz mindig
Ez a példa beszéd, — „Legjobb ha tudja Pál"
Kivel, és mi tárgyról akar értekezni,
Ha tudja hogy hol jár, mit kaszál, mit kapál?

Hanem — az egyszeri reverende páter.
E példa beszédről nem birt tudomással.
Ha bár epistolák, s evangeliumból,
Ösmerös volt Máté, Lukáts, János, Márkkal.

Kis gyermek korától, ott nevekedett fel,
A szentséges váczi szemináriumban,
Összel, és tavaszal, télen atque nyáron
Ott ebédelt, a nagy refektoriumban.

És igy nem lehetett rajta csodálkozni,
Ha soha nem látta a mezők virágát.
Ha nem ösmérte a falut, tanyát, pusztát,
S az ott lakó hivek ős otrombaságát.

Végre elérkezvén az idő, — a püspök
Szentelt vizet hintett reverendájára,
Elmondatta véle az első szent misét,
S káplánnak küldte egy alföldi tanyára.

Itt elhatározta a kis capellánus. . . .
Hogy Paduai Antal-ként szentül fog élni,
Hogy addig is, mig jó parókhiát nem kap. .
A világ nyelvétől, ne keljen mit félni. —

Az első nap, mindjárt talált mit megszóljon,
Még pedig — horrendum — in facie loci —
A pap gaszdasszonya hat nagy komondornak
Kenyeret hajingált — vén tarisznya Zsófi. —

Per amorem Dei szólt a kapellánus —
Jó asszony, hát igy bánsz isten áldásával?
Zsófi néni pedig nem tudta mit szóljon. . .
Csak állt hülledezve, s kimeresztett szájjal.

Meg kell becsülni az isten adományát
Jó asszony — folytatta szeliden a káplán.
Vagy nem tudja e hogy minden eltaposott
Morzsát vétek gyanánt jegyez fel a sátán.

Adjon csak át nékem egy darab kenyeret,
S mondja meg mi néven szólitják e tarkát.?
S egy medve nagyságú kuvaszra mutatott,
Mely vadúl húzta le maga alá farkát.

„Ez itt kérem czirmos" — Jólvan, tehát nézze —
S czirmost a kenyérrel szépen meg kinálta,
Mit czirmos el is vett, de a capellánus
Öt újjáról a bört szintén annektálta.

Erre a szent atya kijött a flegmából . .
Botra kapva kezdé verni az ebfalkát,
De azok nem lévén szokva ily traktához
Leszedték rólla a vestis reverendát.

Még ezer szerencse, hogy kéznél volt Zsófi!
Ö csak egyet mozdúlt a kutya falkára.
Mindjárt valamennyi háttérbe huzódott,
Mivel szokva voltak hallgatni szavára.

A mi közösügyes kancellárunk jár igy . .
Már tudniillik ha nem vigyáz magára, —
Ott ül a vén czirmos, meg az egész falka. .
Emésztő éhséggel várva — falatjára.

Ott van a cseh, horvát, szláv, román, és lengyel.
Most már az a kérdés, az isten áldását. . .
Miként nyujtja nékik a kormány elnök úr
Hogy ki kerülhesse, kéz elharapását.

Mert ha a dobott koncz nem lesz elegendő,
Ha meg haragitja czirmost, vagy a tarkát. .
S ha — nolle vagy velle — botra talál kapni. . .
Da pána Bóh priszám, le tépik a — frakkját.

Joskó Zazravecz
szénégető.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Ördögszára Bordája,

vagy is tiszteletes tudós Szent Péteri István uram az ur Jézus Krisztus haszontalan szolgájának hét prédikátziója a dohányzás ellen. Anno 1705.

IV-dik Prédikátzio.

Kelepeli Füstös Bátyánk imezt is: „megszoktam már én a dohányzást, nehezen vagy nem is hagyhatom el."

Felelet. Igazán mondod, hogy megszoktad, mert annak megszokásā isméretedet ellopta, és oly szemtelen álnok emberré lettél, hogy sem az Istent nem féled, sem az embereket nem becsülöd. Azt is igazán mondod hogy nehezen hagyhatod már el, mert a szokás mintegy második természet, s mint szent Ágoston mondja, meggyőzni a szokást, keményharcz, és mintegy kötve tartják a gonosz szokások azt, a kit egyszer megfogtak; vagy mint mondja tovább szent Ágoston, a szokás régiségével a vétkek kivánási a Lelkeknek csontjaiban és velőiben meggyöke-

reztek. Jól mondád hát kormos! hogy a dohányzást nehezen hagyhatod el. Hoc opus hic labor est. De azt is mondod hogy nem is hagyod el. Ha igy teszel a te büneidben halsz meg és igy pokolban emeled fel a te szemeidet s részed lészen a tűzzel kénkővel lángoló gyehennában.

Ama bünnel megterheltetett katonák, is kik a sátánnak adták lelküket, igy mentegetik magokat: „én azért dohányozok, hogy mikor Strázsán vagyok el ne aludjam“ Hát akkor dohányozol csak, mikor Strázsán vagy, máskor nem? Elnem hitetheted velem, hogy a dohányozás az álmot elüzze, mert az álom a szivtől az agyvelőre felemelkedett nedvesség által szereztetik, a mely mikor ott meghivesittetik, viszszatérvén a szivre, melegit.

Mit használ már itt a dohányozás? Egy embernek szájából hallám, — ki ama büntszaporitó utolsó kuruczvilágban volt katona — ezen szavakat: „Én mikor strázsán voltam, eleget dohányoztam, de azért csak rám jött az álom. Lám Jákób sem dohányozott a mezőn, mikor a Juhok mellett strázsált, még is eltávozék szemeiről az álom. Te is strázsálhatnál hát dohányozás nélkül, ha a Jákób lelke volna benned.

Takargatja F ü s t ö s B á t y á n k az ő bélpoklosságát ilyen bünökkel is; „Az isten mindenféle füveket, fákat, az ember kedveért, javára és hasznára teremtett; szabad hát az embernek mindazokkal élni és igy nekem is a dohánynyal.

Igaz hogy az isten a világot a mindenféle teremtett dolgoknak pompás sokaságával egyedül csak az emberért ékesitette fel; és igaz hogy mindazokkal szabados dolog az embernek élni, hanem csak törvényesen józanon De te azzal nem élsz, hanem viszsza élsz, mert azzal nem mint orvossággal élsz, a dohánynak pedig minden haszna egyedül csak az orvossághoz van köttetve, ezenkivül gonoszi,

Ilyen csavargást is gondol F ű s t ö s B á t y á n k! : „mivel tudná magát mulatni az ember, ha nem dohányozna?,

Hát még mulatni is akarod magadat? hivalkodni akarsz hát te, melyet pedig kerülnöd kellene, mert az isten az embert kezdetben is nem hivalkodásra, hanem munkára teremtette, az eset után pedig nyiltan kimondotta hogy„ a te arczádnak véres verejtékével eszed a te kenyeredet.“ A tiz parancsolatban pedig azt mondja „Hat napokon munkálkodjál és tégyed minden dolgaidat:“ „A ki nem dolgozik, ne is egyék“ ezt mondja Pál Apostol is. Ha mulatni akarod magadat, találsz te a magad mulattatására szent alkalmatosságot eleget. Tekintsd meg a Jehovának dolgait s az ő atyai gondviselését, melyel minden teremtett állatokra gondot visel. Ez elég alkalmat ad a magad mulattatására, „Praesentem referet quaelibet herba Deum.“ Igy mulatta magát Dávid is, te is igy mulathatnád magadat kormos! Ámmen.

Az országház karzatán.

A . . . Barátom, csak igaz az a közmondás, — hogy az ember vénségére valóságos gyermekké lesz.

B . . . Hogy hogy?

A . . . Tudod a gyermek szereti a csengettyü hangját; és lásd az öreg ur olyan mint a gyermek, mihelyest az elnök csenget, azonnal betötyög.

B . . . Kit értesz . . ?

A . . . Hát az öreg Deákot.

A . . . No már ismét szavazás lesz —

B . . . Miből gyanitod?

A . . . Épen most jött be a terembe az öreg **Deák**!

B . . . De hogy van az, hogy az öreg **Deákot** még ma nem láttuk, talán ismét beteg?

A . . . Nem biz a . . kint füstöl a folyosón, majd be jön ő mindjárt ha az elnök csenget, meglásd.

A . . , Szavazás után vagytok ugy e?

B . . . Hát miből gondolod? hiszen csak most jöttél?

A . . . A mint a terembe léptem, akkor jött velem szemközt kifelé Deák Ferencz!

Borkorcsolyák.

A rosz nyelvek azt beszélik, hogy Lónyai miniszterelnök csak is azért adott hármas lakomát a képviselőknek, mert másképpen nem tudott az eczetesedni kezdő pezsgőjén t u l a d n i.

A mult héten szó lévén az országházban a szarvasmarhákról, Major Pál képviselő mindjárt azután s z e m é l y e s k é r d é s b e n kért szót.

Pest városa hirszerint a Ranolder püspök által alapitandó a p á c z a helyiségül a b a r á t o k klastroma mellettí telket ajánlotta.

Reform.

Pest városa törvényszékének ujonnan kinevezett elnöke nagy reformokkal lépett fel. Elődе Bogisich, ugyan is a törvényszéki termet e czimmel látta el: „**ü l é s i** t e r e m.“

Sárkány úr mostan az **i** betüt levakartatta.

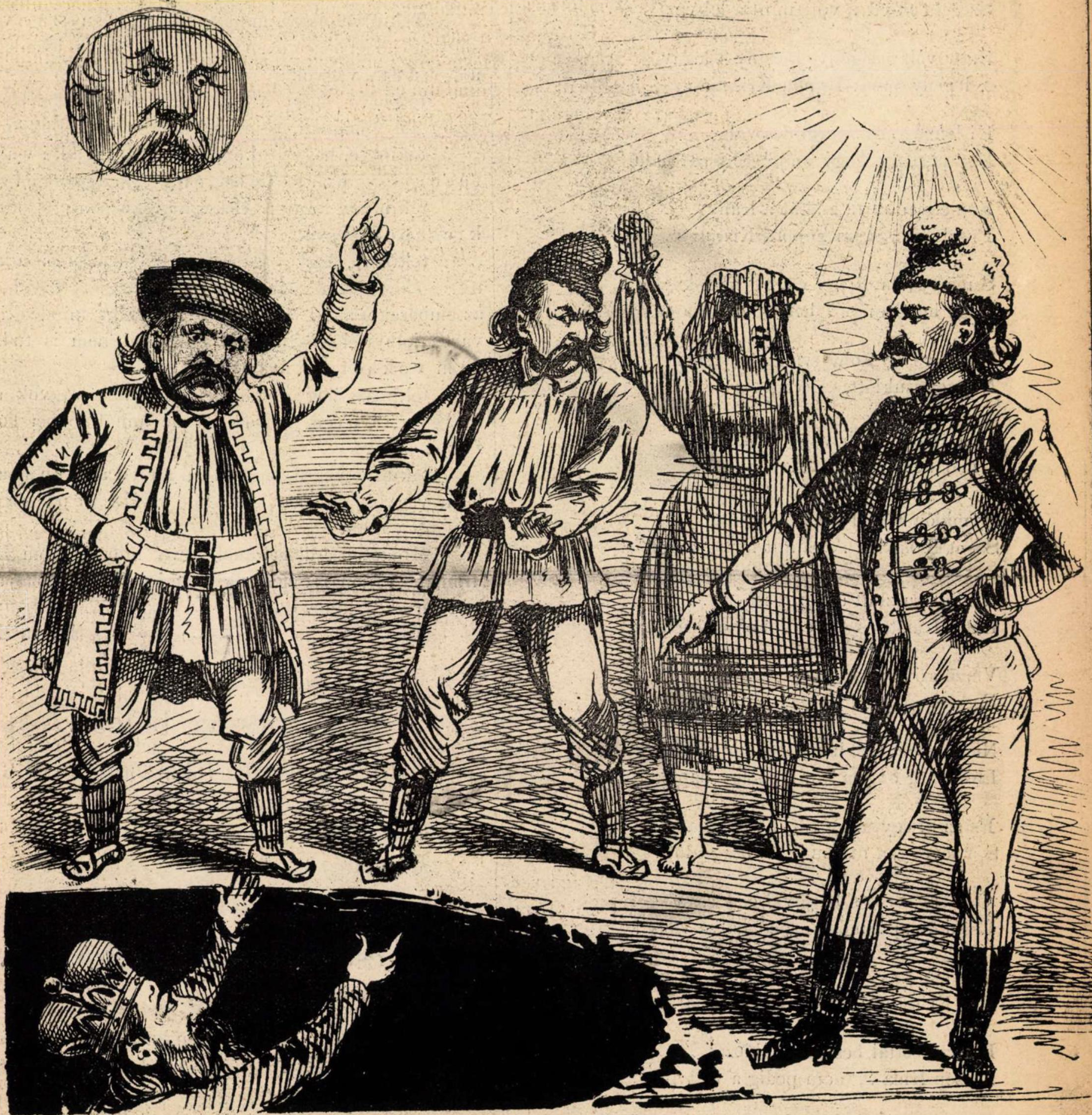
*

Olteánu lugosi oláh

Olteánu püspök a Deák-párt országos conferentiáján:
„Égbe emelt szivvel ajkaimon, mindég azon ima epedezvén —
Hogy tartson meg isten hazánk borult egén"

püspök vezércsillaga.

Az oláh nép: Ha magadnak ilyen csillagot kerestél:
Veszsz ott a veremben, melybe méltán estél.

Poporulu romani: Déca asia ste' ti-ai cautatu
Peri acolo in grópa unde cu dreptu ai picatu.

A féltékeny.

— Ballada —

Hol volt, hol nem, volt egy szerelmes pár,
Szerelmök édes volt mint a lekvár.

Nagy volt a legény, kicsiny a leány,
A legény neve: Bunda Krisztián.

Ki Irmába oly szerelmes vala:
Egy pusziért hogy majd szörnyet hala.

Keményen tartá magát a leány,
Puszit tehát nem kapott Krisztián.

S mert Irmától egy csókot nem kapott,
Nagy bujában . . . berugott, bekapott.

S epedve igy sohajtva: „Oh Irma!"
Nagyot csuklott, és elfakadt sirva.

Még egy itczét bevágott s azután
Irmájához vágtatott Krisztián!

S midőn a kert keritéshez ére . .
Szent Krisztián . . elhült meleg vére.

A mint gusztált a keritésen át . . .
Látta Irmát, és . . egy reverendát.

Vérző szive majd hogy meg nem repedt
Felkiáltott hah! Irma! jaj neked!

Nem nézem azt, hogy dühöm kit talál. —
Lásd meg hütlen! milyen egy paphalál!! —

És azzal egy nagy fütyköst felkapott
S a sövényen uttczu!! . . átugratott.

Oda rohan . . s botjával oda csap —
Csábitó pap! mostan már halva vagy!

Egy sikóltás . . . szemet szájat tátva
Hös Krisztián, megborzadva látja . .

Hogy a bottal besujtott áldozat . .
A szép Irma . . nem pedig a vélt pap.

Krisztián biz anyira elázott:
Hogy egy tárgyat megkettőzve látott;

S gondolá, hogy a fekete ruha
Irmácskáján, nem más — . . barát csuha. . .

Donnerwetter Halifáx.

Szabadkai életképek.

XLVI. kép.

Interpellátio az igazságügyérhez.

Tekintve, hogy mindig Bach-huszár voltam, s igy a jogfolytonosságnál fogva jelenleg Deák-párti vagyok;

tekintve, hogy a cultusminiszteriumhoz háromszor folyamodtam, és mindekkorig nem kellettem

tekintve, hogy legközelebb a bajmaki választáson egy borbélylegény „megberetvált."

tekintve, hogy a Deákpárti központi bizottságból kicseppentem.

tekintve, hogy a szabadkai polgármesteri állás elnyeréséhez semmi reményem nincs, daczára annak, hogy az embereket azzal ámitom, miszerint mindenki lehet városi képviselő, habár irni s olvasni nem is tud, csak rám voksolni tudjon;

tekintve, hogy jelenleg is szolgabiró vagyok, ámbár dolgozni nem tudok — de annál többet lótok, futok;

tekintve végre, hogy Lénárddal druszaságban vagyok, és installationalis veni sanctéján ott voltam:

Mindezen érdemeimnél fogva interpellálom Bittó uramat: vajjon szándékozik-e engemet almási járásbirónak*) kinevezni!?

Szikra Matyó.

Az ország bölcse.

Midőn még érvekkel küzdött.
Anno hatvanegyben volt az . .
Hetvenegyben nem is tudva
Mi a tárgy? . . feláll és . . szavaz.

A csehek Magyarországban.

Abban az időben, mikor még Kómers volt Pestmegye főnöke, sok cseh beamter pióczázta a megyét; az alkotmánynak ugy a hogy visszaállitásával ezek persze elpárologtak, írmagul azonban még is maradt itt köztünk nehány darab. No hát mondom abban az időben Kómers is igyekezett a magyar nyelvet nagy nehezen tanulgatni, sőt már

*) Ugy tudjuk, hogy oda Antunovics Mátyás volna kiszemelve; azonban engedelmet kérünk, ha Szikra Matyó és Antunovics Matyó közt csupán névleges különbség léteznék.

Szerk.

dicsekedett is vele egyik tekintélyes ügyvéd előtt, hogy mennyire haladt, már olvasgat is magyarul. Beszéd közben osztán egyszer csak kéri Kómers az ügyvédet: „Mein lieber L . :. schikkens Sie mir „Csehek Madjarországon.“

L . . ügyvéd megigérte, hogy igen szivesen s azzal bucsut véve Kómerstől, a mennyi cseh fráter csak hivataloskodott a megyénél, mindanyihoz beállitott, elmondván — hogy a nagyságos főnök ur kéreti őket magához.

Persze a cseh beamterek siettek nagy alázattal a főnökhöz, hogy mit méltóztatik nekik parancsolni. Kómers csak ámult, bámult, hogy egyik beamter a másiknak adta az ajtó kilincset, és a kik hoz zá jöttek, valamenyi cseh filiszter volt, de csak csak napok mulva jött arra a gondolatra, — midőn Josikának“ A csehek Magyarországon“ czimű regényét hijába várta — hogy L . . ügyvéd őt megtréfálta, midőn a regény helyett a cseh beamtereket küldözgette hozzá.

A S . . . . . i törvényszéknek elnöke a provisorius világban. szinte egy cseh filiszter volt — Tizenegy év óta törte már nyelvét a magyarszavakon s egy ízben, mint rögtön birósági elnök egy kötél általi halálra itélt előtt igy kezdé magyarázni a szomoru itéletet.

„Te mek foksz hál!ani az idiledet. Te fagy elidélfe hálálos ketilre, mekhálsz ákásztófán is fükni rajtad fok ákásztófa, azirt mert te iken ná dor rapló dilkoszsákot mekcsináltál. Hálni csak mek“

Persze ezen pompás lerchenfeldi magyarságot nem csak a hallgató közönség, de még maga a halálra itélt is megmosolygá. G. A. akkori mint ülnök, (jelenleg s . . . . , törvényszéki elnök) sugá aztán az elnök ur fülébe, hogy engedje át a törvényszéki itélet felolvasását, nehogy még jobban nevetségessé váljék, mit nagy készséggel át is engedett.

Ex abrupto.

,No mi a baj szógám Pista ?‘
„M a n u s c r i p t kell a szedőnek“
,Ó te czirmos patvarista ! .
Nem küldtem eleged tőled ?
Még vonogatod a vállad . .
Mingyárt üstökön czibállak.‘

Pista rendületlenül áll . . .
Egyetlen lépést sem hátrál.
Mint kopó a vadat állja —
Ó a kéziratot várja.

,Hát aztán no . . mennyi kell még ?‘
„A Matyiba tizenkét sor . .
Ha c i c e r o, de ha g a r m o n d
Épen husz sor kell még akkor.“

,Honnan vegyek én most neked
Épen husz sort hamarjában ?‘
„No . ! hát csináljon egy verset
Mint máskor, csak ugy futtában“

,Nesze . . . mond meg a szedőnek . .
Egy betüt sem adám többet . . . .

Ludas Matyi.

Zsiga pósta.

T ö b b e k n e k Íg az hogy a Ludas Matyi 50-ik számában jelezve volt Simonyi Ernőnek az 1872-ki költségvetés ellen tartott beszéde mint melléklet, de miután a szükségelt példányok nem küldettek a kiadó hivatalba azon időre, midőn a Matyi expediáltatott, a melléklet elmaradt. A reclamálók tehát sziveskedjenek a „Magyar nyomdá“hoz vagy Simonyi Ernő úrhoz fordulni, azt kiszem részükre megküldik az érdekes beszédet 10 uj krajczárért.

Tisztelt polgártársainkat s azon olvasó és népköröket, kiket és melyeket az u t á n f i z e t é s kedvezményében részeltettünk, ezennel felhivjuk: hogy tartozásaikat az előfizetéssel együtt, (vagy ha lapunktól megakarnak válni, a kiszolgáltatott lapokért járó dijt) sziveskedjenek, és b e c s ü l e t b e l i kötelességüknek tartsák beküldeni, nehogy e miatt (722 frt k ö v e t e l é s ü n k v a n k i n t) tetemes kárt szenvedjünk, mit legkevésbé sem érdemelnénk meg.

A „Népszava" előfizetési felhivása.

Tisztelt honfiak! polgártársak! (Olvasó- és népkörök!)

A közelgő ujévvel „**Népszava**" czimü politikai heti lapom, pályafutásának ötödik évfolyamába lép. Egy heti közlönynek négy évi fenállása, — a jelenben uralgó politikai immoralitás és a nemzeti életerőt mind mélyebben zsibbasztó szennyes önérdek szülte korszakban — fényes tanubizonyságot tesz arról, hogy életre való.

Azon igen tisztelt hazámfiai! polgártársaim! (olvasó és népkörök!) előtt, kiket és melyeket négy év leforgása alatt szerencsés voltam a „**Népszava**" pártolói közé számithatni, e lap politikai irányát, — azt hiszem — felesleges fejtegetnem. Országosan tudva van, hogy szerkesztői tisztemet, s politikai pályámat mindig hazafias tiszta szándék és szilárd elvhüség vezérelte, s az őszinte ragaszkodás kötötte azon nagy férfiú személyéhez és elveihez, ki a magyar nemzet ujjáteremtője volt, és a kinek szive most is legmelegebben ver szegény hazánk függetlenségeért s népünk jólétéert.

A **Népszava** czélja, megtestesitése a következő politikai igének:

1. A 48-ik alkotmány alapján a personal-unio helyre állitása; nemzeti önállóságunk s Magyarország teljes függetlensége minden más államtól.

2. Hogy az előbbenieket kivivhassuk, a nemzet őszintén nyilatkozzék, hogy Magyarország koronás feje a király, az ország fővárosába, ös Buda várába tegye át lakását s ne mint osztrák császár, de mint magyar király uralkodjék.

3. A független felelös magyar miniszterium vezetésével, magyar király által mint kormányelnök, nemzetünk ujjáteremtője Kossuth Lajos bizassék meg.

4. A nemzetiségek jogos kivánalmainak, a testvériség kötelme és a társadalmi igazságos mérleg szerinti kielégitése, Magyarország integritásának és politikai egységének megóvása mellett.

5. Hogy állami függetlenségünk ugy bel- mint külmegtámadások ellen biztositva és védve legyen, a nagy német hatalommal véd és dacz szövetség kötendő.

Előfizetési ár: egész évre 4 frt. félévre 2 frt. negyed évre 1 frt.

Az előfizetést legczélszerübb postai utalványon küldeni. Kiadóhivatal **Pest városháztér 6. sz.**

Mészáros Károly, felelős szerkesztő.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. sz.